

„Un alt neam de oameni”

Joi, 21 ianuarie 2010

Gili Cârstea

Declarația sună sinistru, iar implicațiile ei sunt tulburătoare: „Tot neamul acela de oameni a fost adăugat la părinții lui, și s-a ridicat după el un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel” (Jud 2:10).

Cum este posibil așa ceva? Cum să se ridice, în poporul lui Dumnezeu, un alt neam de oameni care să nu cunoască pe Domnul? Cum să răsară o generație spontană, din nimic, fără trecut și istorie, ruptă de cultura, tradițiile și cunoștința părinților ei? Cum să apară, în poporul lui Dumnezeu, o generație care să nu cunoască ce făcuse Domnul pentru poporul Său?

Dar descrierea acestei situații dramatice nu se oprește aici. Ni se spune că acea nouă generație a „slujit Baalilor” și a părăsit pe Domnul:

„Copiii lui Israel au făcut atunci ce nu plăcea Domnului, și au slujit Baalilor. Au părăsit pe Domnul, Dumnezeul părinților lor, care-i scosese din țara Egiptului, și au mers după alți dumnezei, dintre dumnezeii popoarelor care-i înconjurau; s-au închinat înaintea lor, și au mâniat pe Domnul. Au părăsit pe Domnul, și au slujit lui Baal și Astarteelor” (Jud 2:11-13).

Acesta este un exemplu elocvent despre cum se întâmplă ca un popor, care este în cel mai profund sens „obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu,” să părăsească pe Domnul și să se închine baalilor, într-o singură generație.

Și nu a fost un caz izolat. Permanent au părăsit pe Domnul, după tiparul prevestit prin Moise:

„Din ziua când ai ieșit din țara Egiptului până la sosirea voastră în locul acesta, tot răzvrățiți împotriva Domnului ați fost!” (Deut 9:7).

„V-ați tot răzvrătit împotriva Domnului de când vă cunosc” (Deut 9:24).

„Căci eu îți cunosc duhul tău de răzvrătire și încăpățânarea ta cea mare. Dacă vă răzvrățiți voi împotriva Domnului cât trăiesc eu încă în mijlocul vostru, cu cât mai răzvrățiți veți fi după moartea mea!” (Deut 31:27).

Isaia confirmă declarațiile lui Moise, privind la biserica vremii lui: „Boul își cunoaște stăpânul, și măgarul cunoaște ieslea stăpânului său: dar Israel nu Mă cunoaște, poporul Meu nu ia aminte la Mine... Au părăsit pe Domnul, au disprețuit pe Sfântul lui Israel. I-au întors spatele” (Isaia 1:3-4).

Daniel recunoaște deschis această rebeliune permanentă: „Noi am păcătuit, am săvârșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile și orânduiri Tale. N-am ascultat pe robii Tăi prorocii, care au vorbit, în Numele Tău, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, părinților noștri, și către tot poporul țării... Doamne, nouă ni se cuvine să ni se umple fața de rușine, da, nouă, împăraților noștri, căpeteniilor noastre, și părinților noștri, pentru că am păcătuit împotriva Ta” (Dan 9:5-8).

Aceasta este istoria unui popor care a fost mereu „obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu.”

Ce se întâmplă astăzi cu poporul care este și el „obiectul iubirii și grijii lui Dumnezeu?” De ce nu vede el că au trecut 120 de ani și făgăduințele lui Dumnezeu rămân mereu neîmplinite? De ce nu este capabil să înțeleagă că fiecare generație a poporului lui Dumnezeu a fost lovită de această ciudată orbire spirituală care ne face să-L confundăm pe Hristos cu Baal? De ce nu vrem să credem că Martorul credincios știe ce vorbește atunci când spune îngerului bisericii Laodicea că este orb?

Moise modern ne-a spus că ne pândește aceeași închinare la Baal, și nimeni nu pare îngrijorat de profeția ei:

„A avut loc o despărțire de Dumnezeu, iar lucrarea zeloasă de pocăință și întoarcere la dragostea dintâi încă nu s-a produs. Ncredința este foarte răspândită printre noi. Este la modă să te desparti de Hristos, să uiți pe Domnul, și să accepți scepticismul. ‘Nu dorim ca acest om să domnească peste noi’ [Luca 19:14]. Baal va fi scopul, credința, religia unui dureros de mare număr dintre noi, deoarece ei aleg propria lor cale în locul căii Domnului” (The EGW

1888 Materials, 948).

Dacă „a avut loc o despărțire de Dumnezeu,” iar despre împăcare, unire, încă nu ni s-a spus nimic, nu ar fi înțelept din partea noastră să ne întrebăm dacă starea de despărțire nu continuă încă?

Natura umană fiind ceea ce este, ori de câte ori biserica a părăsit pe Domnul, a urmat inevitabil închinarea la Baal, acest Baal care a știut mereu să se dea drept Hristos, acest Baal pe care biserica de azi îl crede mort, îngropat și putrezit. Tocmai de aceea puterea lui de disimulare este atât de mare. Am uitat cu cine avem de-a face, și am uitat „isprăvile lui trecute.”

Raportul din Judecători 2 sună mai actual ca niciodată astăzi, în anul de grație 2010: „S-a ridicat un alt neam de oameni, care nu cunoștea pe Domnul, nici ce făcuse El pentru Israel.” Tocmai de aceea biserica are nevoie disperată de un Judecător, venit „în duhul și puterea lui Ilie,” care să dărâme altarul din curtea noastră denominațională și să taie stâlpul Astartei.

Acest „neam de oameni” trebuie neapărat să „cunoască” pe Domnul - acea cunoaștere din Ioan 17:3 - dacă speră să ajute vreodată pe copiii lui Dumnezeu din Babilon.

Dacă a fost posibil ca „spontan” să se ridice o generație „care nu cunoștea pe Domnul,” de ce să nu fie posibil acum ca, tot spontan, să se ridice o generație care cunoaște pe Domnul?